

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

nedávno jsem poznal jednoho úspěšného staršího muže. Je mu přes osmdesát, žije v Kolíně nad Rýnem a vlastní významnou mezinárodní firmu. Byl mi sympatický nejenom svou neuvěřitelnou energií a zvědavostí – když jsem si s ním povídal, měl jsem pocit, že jsem se ocitl v jiné době, v čase, kdy si lidé uměli naslouchat a vyprávět si jinak než dnes. Mimo jiná témata jsme se dostali i na jedno pro něj nesmírně bolavé. Vyprávěl mi o tom, jak se seznámil se svou první ženou. Nastoupil do vlaku, našel si své kupé, kde už seděli nějací lidé, a jak to bylo tehdy naprosto normální, začali si vyprávět – tito do té doby si cizí lidé. A právě skrze vyprávění v onom kupé poznal svou budoucí ženu. I se mě ptá, zdali si myslím, že by se mu to mohlo podařit také dnes, kdyby byl tedy mladý a nezadaný, ale hned si sám odpoví, že v žádném případě. „Dnes,“ říká, „nasednu do vlaku, vejdu do kupé, kde sedí třeba pět lidí, ale nikdo z nich ke mně ani nezvedne oči. Dva si hrajou s mobilním telefonem, dva se intenzivně věnují klávesnicím a obrazovkám svých laptopů a ten poslední má zavřené oči a v uších sluchátka... Čert aby vzal tu moderní techniku! Nejdřív to vypadalo, že to s ní bude všechno jenom lepší, ale dnes už si to nemyslím.“

A pokračuje: „Třeba taková Afrika – nádherná a kdysi nevinná země. Ovšem to až do chvíle, kdy si do ní její civilizátoři přivlekli své „vynálezy“... Ovšem ti nebozí domorodí obyvatelé nebyli vůbec připraveni srovnat se s nimi. Nejsem elitář, ale některé vynálezy nejsou pro každého. Myslíte si, že je normální, aby se třeba ta zbraň – ten kalašnikov – dostal v takovém množství do rukou každého druhého analfabeta? Vždyť oni si ten automat dokonce dali i na státní vlajku Mosambiku!“

„Prostě jsme svými technickými vymoženostmi předběhli naši morálku, etiku – naši lidskost! O tom, že je ten internet senzační vymoženost netřeba pochybovat. Ovšem pro kolik jedinců z rodu Homo sapiens je to pouze nástroj k šíření nenávisti pod rouškou anonymity, nástroj ke špiclování a voyerství...! Majíce v rukou poklad lidské moudrosti, nakládají s ním jako prasata s knihou básní – sežerou ji!“

Nakonec se mi vyznal z toho, že se pokouší žít s co nejmenším použitím všech těch úžasných nových technických vynálezů, a to jak on sám, tak i lidé v jeho firmě, která výjimečně prosperuje. Myslí se, že se mu daří proto, že je u něj vždy na prvním místě lidská bytost. Vlastně i proto jsme se potkali. Viděl mou inscenaci a rozhodl se, že mě musí poznat... Stalo se tak před Vánoce v Berlíně a poté, co jsem mu povyprávěl o našem městě Brně, rozhodl se, že jej musí poznat osobně. A uprostřed ledna už byl v Brně. (Ohlásil se faxem...!) ... a byl uchvácený, nadšený, a to především proto, že měl možnost všechno poznat osobně. Byl tady dva dny a už chystá další, tentokrát delší pobyt. Rozhodl se totiž, protože chce, aby se živí lidé setkávali co nejčastěji, a to mimo ty nejrůznější sociální sítě na internetu, že postaví divadlo...! Že ho postaví za své peníze a že ho postaví v Kolíně nad Rýnem a že to divadlo bude pro 1200 diváků a že ho otevře premiérou muzikálu FLASHDANCE!

FLASHDANCE si vybral pro tu úžasnou sílu příběhu, ve kterém nejde o nic jiného než o to, že když někdo tvrdě pracuje, má lepší šanci splnit si svůj sen. To není příběh o Popelce, které stačí mít dobré srdce, prima holubi kamarády a šikovně se převléct. A taky viděl naši inscenaci a hlavně obě naše představitelky hlavní role Alex – Svetlanu Janotovou a Ivanu Vaňkovou – a prohlásil, že v posledních letech neviděl lepší jevištní výkon, a to že je v divadle nejméně jednou týdně...

A tak se vzpomínkou na jednoho nadšeného blázna, zamilovaného do setkávání se živých lidí a jejich povídání si, vás zvou do divadla, ve kterém vlastně nejde o nic jiného... Jo, a vypínají se tam mobily...

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno se s vámi na shledanou těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ÚNOR
2014

CENA 25,- Kč

Vážený pán riaditeľ,

pozdravujem Vás a v novom roku 2014 Vám želám pevné zdravie, veľa šťastia a úspechov! Chcem sa s Vami podeliť o svoj názor, dojem – naozaj bola šťastná voľba stráviť silvestrovský večer vo Vašom divadle na muzikáli Flashdance. Inscenácia, ale hlavne spevácke, tanečné, herecké aj hudobné výkony ma veľmi zaujali, priam nadchli. Ďakujem za príjemný zážitok všetkým účinkujúcim. Ostatných cca 15 rokov sa snažím vždy posledný deň v roku prežiť v divadle, pochodil som ich takto takmer všetky na Slovensku, ale aj v Prahe – a teraz som prvý raz „silvestroval“ v Brne. Ešte raz ďakujem a nech MD Brno naďalej takto skvele prezentuje svoju inscenačnú tvorbu aj značku. S úctou Jozef Švolík.

Mgr. Jozef Švolík
riaditeľ odboru umenia
sekcia umenia a štátneho jazyka
Ministerstvo kultúry SR

SILVESTR 2013

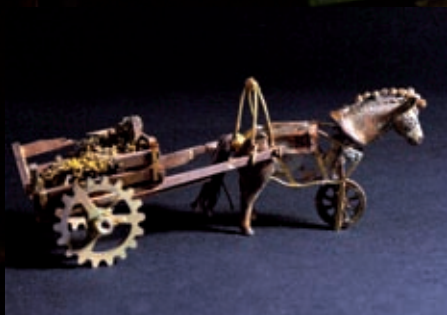
PARTNEŘI DIVADLA**Zdena Záborská
Sněhový úl**

Dnes o tobě vím jsi tady
ve sněhovém úlu
Celé Brno v něm přežije
každý sám všichni dohromady
i včela smetená do závěje
Několik předčasných bodnutí:
úzkost meruňky na ledovém
slunci.

*„Člověk musí
vždycky snít výš,
než na co má.“*

*„Man's dreams must
always target
above their abilities.“*
Miloš Forman

partner premiéry:

VJAR
VINÁŘSTVÍ KOBYLÍ

libreto
Mel Brooks
Thomas Meehan
original direction & choreography by
Susan Stroman

Mladý Frankenstein

hudba a texty písní
Mel Brooks

foto: Jef Kratochvíl

režie
Petr Gazdík

18. LEDNA 2014

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Aneta Majerová, Stanislav Moša,
Svetlana Janotová, Aleš Slanina,
Hana Kratochvilová, Vojtěch Blahuta

V OSLNĚNÍ

KŘÍDLA

Aneta Majerová a Hana Kratochvilová

**Křídla oceněné choreografky
si zjevně velmi dobře rozumějí nejen v práci**

Stejně otázky dostaly do mailových schránek čerstvé nositelky Ceny Křídla – choreografky Aneta Majerová a Hana Kratochvilová (Peňa). Jak je z odpovědí znát, rozumí si náramně. A to je pro divadlo jediné dobře.

Jaký byl začátek vaší profesní spolupráce? Kdy to bylo? Rozuměly jste si okamžitě, nebo jste musely nacházet nejprve společnou notu? A jak řešíte případně rozdílné názory na tvorbu?

Aneta: Jako choreografky jsme spolu poprvé pracovaly na muzikálu *Chicago*. Já jsem se tenkrát ocitla v situaci, kdy jsem měla ze zdravotních důvodů zůstat měsíc v klidu. Vzhledem k tomu, že premiéra měla být za

čtyři týdny, požádala jsem Hanku o spolupráci. Nezbyvalo nám příliš času na hledání společné tóniny. Jednaly jsme hned. Je to náročný muzikál a všichni byli šťastní, když se do premiéry vše stihlo. Až při další spolupráci jsme mohly vycházet z předešlé zkušenosti, a tak jsme měly možnost si věci trochu předem naplánovat. Rozdílné názory řešíme diskusí, kompromisy a respektem. Jinak by taková spolupráce nebyla možná.

Peňa: Rozuměly jsme si v podstatě rychle, on ani nebyl čas řešit nějaké prkotiny. Rozdílné názory na tvorbu jsou fajn, protože víc hlav víc ví! Myslím, že jsme obě rozumné a nestojíme si urputně za svým za každou cenu. Většinou se shodneme, a když ne, diskutujeme s úctou a ve prospěch věci. *(smích)*

Zřejmě spolu trávíte hodně času v práci. Báví vás být spolu i mimo ni? A pokud si od sebe chcete někdy odpočinout, co pro to děláte?

A: Ano, když připravujeme choreografie, jsme spolu doslova od rána do večera. Vše se odvíjí od množství času na přípravu premiéry. Snažíme se mít alespoň volné neděle a načerpat tak sílu a pobýt s rodinou, ale mnohdy i ty trávíme spolu na sále. A když si chceme odpočinout, jdeme spolu do Boulevardu na oběd, zásadně s dezertem. *(smích)*

P: Když dojde na společné choreografování, jsme spolu většinou 6 dní v kuse a samozřejmě probereme i leccos osobního a nepracovního. A když se práce zasekne, naordinujeme si pauzu v podobě dobrého oběda v restauraci Boulevard, kde jsme schopné ztvrdnout pár hodin a odreagovat se.

Divadlo vyžaduje mnohem více času, než je jen běžná pracovní doba. Jak vám v případě potřeby vycházejí vstříci vaši blízcí, například při hlídání dětí nebo jiných běžných nezbytnostech?

A: Bez vstřícnosti mých blízkých by to bylo mnohem náročnější. Uchly by mi všechny kytky, umřela zvířata a pak i já, protože by byla prázdná lednička a všude jen prach a pavučiny (*smích*), anebo bych se musela nastěhovat do divadla... Proto děkuji všem, co mě podporují!! (*smích*)

P: Já si nemůžu stěžovat, mám manžela i obě babičky a dědečky v Brně po ruce. Navíc jsou schopni se postarat tak, že má Amálka vlastně lepší a bohatší program než za normálních okolností, takže ji skromné vídání maminky zjevně netrápí. Ale je jasné, že to omezí jejich pracovní i soukromé povinnosti a dá se takhle vydržet jen určitý naplánovaný

časový úsek. No a přiznám se, že od nástupu z mateřské zpět do práce využívám jednou týdně i úklidovou službu a už se za to dokonce i nestydím. (*smích*) Můžu tak nedělit věnovat dceři namísto úklidu.

Má choreograf nějaká omezení? Jak „volnou ruku“ máte ve své práci vy dvě a stalo se někdy, že by vás příprava hry vyložené potrápila?

A: Vše se odvíjí od důvěry mezi režisérem a choreografem. My dostaneme zadání, o kterém se společně pobavíme. Pak už jen záleží, do jaké míry naplníme režisérovu představu. Každá inscenace má své a bez námahy a potu by to nebylo ono.

P: Omezení vychází přirozeně z koncepce režiséra, z jeho představ, ale i ze scény, kostýmů, což je fajn. Protože nás to alespoň nasměruje a pak můžeme být přínosné svými nápady a představami, když mají kam zapadat. Volnou ruku máme dost, nestěžujeme si. Třeba já se dotknu palcem předloktí a Anetka umí ve vzpažení spojit k sobě i lokty. (*smích*) Spíš než celá hra nás potrápila určitá fáze zkoušení... Někdy jsme měly krizi současně, což se naštěstí zdařilo málokdy. Třeba ke konci *Koček* jsme byly obě ne-

Stanislav Michalík, Jiří Oliva a Leoš Vánžura
křtí divadelní ročenku

*Igor Ondříček předává Cenu
Bezpečného zázemí Stanislavu Mošovi
za jeho dvacetileté vedení divadla*

mocné a mlely z posledního, ale bylo fajn, že jsme byly dvě a mohly se v tažení prostrídat a dotáhnout to tak společnými silami do výsledeho konce! (smích)

Existuje inscenace či zadání, po kterém toužíte?

A: Kdysi jsem chtěla tancovat v muzikálu *Chicago*. Dnes bych chtěla vytvořit svůj vlastní projekt.

P: Nevím. Asi ne. Beru to, co je, samozřejmě že vyložené taneční kusy mě baví a jdou mi asi líp, ale mnohdy průběh zkoušení předčí má očekávání... Třeba *Pokrevní bratry* bych si sama nikdy nevybrala a na premiéře jsem ronila slzy dojetí. (smích)

Jaké je měřítko úspěšnosti vašeho snažení a co vy osobně považujete za vaši dosud nejlepší práci?

A: Naplnily mě *Kočky*. Avšak každá pracovní nabídka pro mě znamená jistou satisfakci toho, co tvořím.

P: Měřítka úspěšnosti mám dost kritická. Na své vlastní práci člověk vidí s odstupem vždycky nedostatky a místa, která by šla udělat líp. Takže pochvalou je pro nás spíš případné pozitivní vyjádření kolegů nebo

ocenění diváků v podobě vysoké návštěvnosti nebo Ceny Křídla! (smích)

Jak jste oslavily Křídla a opravdu jste ocenění nečekaly? Vaše vystoupení vypadalo jako dobře připravené...

A: Věděly jsme pouze to, že jsme nominované. Ve foyer před začátkem jsme si u baru řekly tři body, komu bychom poděkovaly, kdyby náhodou. Avšak při představě, že bychom musely jít na jeviště a mluvit do mikrofonu, to pro nás byla spíše ta horší verze. (smích) Měly jsme ale obrovskou radost. Ještě jednou moc děkujeme!!!

P: Upřímně, nečekaly... a radost byla veliká. (smích) Jsme obě rády připravené, v tom se shodneme, a vzhledem k tomu, že jsme byly nominované spolu, bylo vhodné se před zahájením své kolegyně minimálně zeptat, kdyby se to náhodou stalo, jestli chce mluvit a o čem. A i v tom, že mluvit nechceme, jsme se nečekaně shodly! (smích) Takže jsme se dohodly, komu a v jakém pořadí bychom rády případně poděkovaly, abychom si mohly večer „v klidu“ užít.

Jaké byly Vánoce a Silvestr? A jak budete trávit divadelní prázdniny?

Vojtěch Blahuta získal rozhodnutím souboru MdB Cenu Šrěk roku za svoji roli v komedii „Jakub a jeho pán“, režie: Stanislav Moša

a myslím, že je fajn to střídat. Že na menší kusy stačíme bohatě jedna. Já jsem všeobecně šťastná, že mám za práci svůj koníček a že se můžu živit tím, co mě baví.

A závěrem vyjádření Peni, která netušila (alespoň to tvrdí), jak odpočívala její kolegyně a kamarádka.

Jsem zvědavá, jestli se shodneme a z těch společných mě asi nejvíc bavily *Kočky* a *Hair* s londýnským obsazením pro zájezdové turné. Považuji je za naši nejlepší práci, protože tam jsem do-

A: Vánoce byly štědré a veselé, strávené ve velkém rodinném kruhu. Silvestr jsem strávila se svým partnerem v Paříži, což mi nadělil právě Ježíšek. A prázdniny budu trávit zřejmě přípravou na svou životní premiéru... (smích)

P: Vánoce proběhly v poklidném duchu, i když je malá promarodila. Jako bonus jí jely v televizi alespoň nonstop pohádky a maminka nemusela vůbec do práce, takže vlastně fajn... A na Silvestra byla u nás velká baby-party – vstupenkou bylo dítě... Takže zhruba 12 dospělých na 8 dětí a jedno štěně, což je poměr, který se líbil hlavně dětem... A já jsem jej silně pocítila druhý den při několikahodinovém úklidu. A letní prázdniny jsou ještě daleko, těžko říct, navíc se do nich rýsuje i nějaká pracovní zakázka. Takže uvidíme.

Pracuje se vám lépe ve dvojici, nebo občas vítáte i samostatné projekty? Které z nich jste měly nejraději?

A: Každá práce, která je zajímavá, mne naplňuje. Ideální je zažívat vše. Stejně jako choreografovat a také tančit, být na jevišti. Když dělám jedno, toužím i po druhém. Ze samostatných projektů ráda vzpomínám na svou prvotinu, *Probuzení jara*.

P: Obojí má své pro a proti

konce ani dodatečně neviděla chyby. (smích) Je pravdou, že úroveň londýnských herců je nesrovnatelná, už jen díky zcela odlišným studijním možnostem v muzikálovém oboru, ale i samotná inscenace je hrozně dobrá. Takže vlastně stačilo to nepokazit. (smích) Moc se těším, jestli se *Vlasy* vrátí k nám na scénu.

Stanislav Moša

U ankety Křídla je vždycky vítězem naše divadlo

Když před téměř 20 léty vznikala Křídla jako „Oscar“ scény Městského divadla, zřejmě by jen těžko někdo mohl předvídat, že se z této ankety vyklube tak úspěšná show,

Hana Kratochvilová a Aneta Majerová převzaly Cenu Křídla za choreografii muzikálu „Kočky“, režie: Stanislav Moša

Svetlana Janotová převzala z rukou Leoše Vanžury první cenu v kategorii Nejpobulárnější herečka sezóny

kerá na konci každého roku spolehlivě zaplní skvěle se bavící divadlo. Dá se porovnat smysl Křidel v době jejich vzniku a nyní?

Je a byla to vždy kouzelně zábavná oslava naší celoroční – celosezónní práce. Nikdy jsme se při tom oceňování nebrali nijak vážně, nikdy u té slávy nepropukly negativní vášně. Divadlo se totiž od svých počátků řídí podle stejných pravidel, z nichž to zásadní spočívá v tom, že nesmí být nuda. A tak je tomu každý rok při našem představení Křidel. Vždycky, i když je chystá někdo jiný, odehrávají se v odlehčené náladě – blíží se konec roku, za rohem jsou Vánoce a pak to hlavní: ať vyhraje, kdo vyhraje, vždycky se jedná o přítele, kolegu – vždy vítězí naše divadlo...! A co se týče možného předvídaní, co se v živém divadle stane tradicí a co zanikne – kdo to může dopředu vědět?

Jak dalece se podílíte na vzniku tohoto představení? Je pro vás večer skutečně premiérou, nebo víte předem aspoň v názvacích, co vás čeká? A stalo se někdy, že by humor byl natolik nevkusný či nemístný, že jste musel zasáhnout?

Jediné, co mám společného s touto zábavnou show, je výběr scenáristy a režiséra pro daný ročník. A pak – děj se vůle Páně... Nikdy se nestalo, že bych musel kolegy peskovat za to, co se na jevišti odehrávalo. Všichni umějí dělat srandu, která neublíží, i když je kolikrát pěkně šfavnatá. Umět se vysmát sám sobě, umět si udělat legraci i z vážných věcí je senzační a v kolektivu, který se setkává ve své napínavé práci každodenně, nakonec i užitečné. Na našich Křídlech totiž více než napětí, kdo jakou cenu získá, vládne legrace.

Jaké to bylo letos?

Nikdy nezapomenu na:

1. Dušan Vitázek se smál po celou dobu tak, že se stal vlastně dalším účinkujícím. Ne, že by se další diváci nesmáli, naopak, někteří až smíchy slzeli, ale Dušan se směje tak specificky a nahlas, že je to samo o sobě strhující.
2. A pak Lenka Bartolšicová s přešpanou písní Memory z naší inscenace *Kočky* zpívala jako ztrhaná matka rodiny před Vánocemi opravdu úžasně vtipný text, který však nelze zcela plně citovat...
3. Senzační byl saxofonovo-klarinetovo-ste-

*Lenka Janíková předala Cenu
Nejpopulárnější herec sezóny
Aleši Slaninovi*

pařský kvartet našich herců Milana Němce, Jakuba Zedníčka, Petra Štěpána a Lukáše Janoty za doprovodu orchestru pod vedením Karla Cóna.

4. Kouzelné bylo číslo, které parodovalo inscenaci *Flashdance*, kdy „děsivě tlustá“ Alex (samozřejmě že díky kostýmu) v podání Svetlany Janotové „požírala kančí“...

Atd. atd.!

Dvě desítky let jsou pro život člověka poměrně dlouhá doba. Za tu dobu přišlo a bohužel i odešlo mnoho skvělých herců. Třicetiletý principál však už jistě také nebyl stejný jako padesátiletý pan ředitel. Je z tohoto pohledu jednodušší, nebo obtížnější udržet divácký zájem a dokážete být jako šéf spíše víc nekompromisní ke svým kolegům, nebo máte více pocit ochránce zvláště vůči nastupující generaci mladých?

Divadlo je stejně kruté jako i spravedlivé. A je rovněž i nesmírně křehké. Například, kdyby v něm dostávali práci ti, kteří na to nemají, to by byl rychlý konec jakýchkoliv iluzí. Divadlo je rovněž prostorem, kde si jsou lidé přes celé generace nesmírně blízcí – blízcí

skrze svou práci. Když jste na jevišti, tak se nedá rozdělovat na: ten je tady 30 let a tenhle přišel včera – na mladý a starý. Divadlo zná jediné dělení: umí – neumí, hodí se – nehodí, obstál – neobstál... Tady žádné „kamarádšofty“ a „vztahy“ nemůžou nikdy přinést nic dobrého. To je odpověď na obě vaše otázky. Stále se snažím být ochráncem mimořádných umělců a díky tomu, že se jich u nás shromáždilo tolik, je i divácký zájem o naši práci tomu odpovídající. A co se týče stárnutí, víte, já to pozoruju celou tu dobu, že má duše je pořád stejně mladá, optimistická, naivní – tak jak tomu bylo na začátku. Jenom to tělo stárne... ***Sám jste řekl, že hraní a divadlo není o cenách, ale o popularitě a divácích. Co byste sobě i svému souboru přál pro nový rok 2014?*** Obvykle mám přání laskavá, vycházím z toho, že každá lidská bytost, když ještě není, má šanci být moudrá a mírumilovná, a tak mi buď pro jednou odpuštěno, že při svém letošním přání nebudu zcela korektní. Někdo mi kdysi popřál, abych zažil co nejmíň srážek s blbci. Já toto přání lehce modifikuju na: „Přeju všem co nejméně srážek s blbostí!“

Svetlana Janotová

je doma vždycky tam, kde na ni čekají blízcí

Obliba u diváků je pro herce, nebo jako ve vašem případě tančícího herce, jistě velmi důležitá. A vy na tuto oblību nyní máte i hmatatelný důkaz v podobě Ceny Křidel. Jak dalece to považujete za zavazující a nemůže vás to třeba i určitým způsobem svazovat?

Pro mne je to v první řadě velmi povzbuzující. Svazující snad trochu v tom, abych ve své práci na sobě a na svých rolích nepolevila a diváky nezklamala.

Kdo byl první z mimodivadelních kolegů, komu jste se s oceněním pochlubila?

Jelikož můj manžel byl u toho, první, komu jsem volala, byli samozřejmě rodiče v Bratislavě.

Za sebou máte už téměř tři desítky rolí. Stalo se někdy, že vám některá z nich přišla mimořádně obtížná? Pokud ano, která to byla?

Dá se říct, že každá z nich byla jiná, každá přišla v různých obdobích mého profesního růstu, a tím pádem každá měla něco, s čím jsem se musela poprat, ale to je na té naší práci právě to zajímavé. Myslím, že mám štěstí na role, které jsou pro mě vždy z nějakého ohledu výzvou. Pak se s nimi musím poprat a snažit se překonávat samu sebe, abych ty pomyslné výzvy zvládla, jak nejlépe umím. ***Kterou z vašich postav považujete za nejoblíbenější a máte jako herečka nějaký sen, například co byste si jednou chtěla zahrát a na jaký herecký „Olymp“ vystoupat?***

Kdysi jsem si moc přála hrát Velmu v *Chicagu* nebo Anitu ve *West Side Story*, což se mi v našem divadle splnilo. Hrát Wendlu v *Probuzení jara* byl taky splněný sen. O Irině ve *Třech sestřích* jsem se ani neodvážila snít. Role Jany z muzikálu *Papežka* nebo Alex Owenové z *Flashdance* ke mně přišly, aniž bych o nich vůbec věděla, a patří k mým srdcovým záležitostem. Je pravda, že roli Alex mám teď hodně hluboko pod kůží, ale vybrat nejoblíbenější roli z těchto všech je opravdu těžké.

Láká vás hraní ve filmu, a pokud ano, jaký typ postavy byste asi preferovala?

Natočit nějaký film bych brala jako zajímavou příležitost naučit se něco nového. A kdybych si mohla vybírat, líbilo by se mi nějaké téma z historie. S dobovými kostýmy a výpravou, abych si mohla aspoň na chvíli zkusit žít jinak než dnes.

Myslíte si, že by zvláště v Brně příliš vadilo, kdybyste alespoň v některých postavách používala váš rodný jazyk – tedy slovenštinu? Nevidím důvod, proč bych jako členka brněnského divadla měla mluvit na jevišti slovensky. Vystudovala jsem českou školu a bylo mým rozhodnutím se této práci věnovat tady a ne na Slovensku, takže je jasné, že se musím snažit mluvit co nejlíp česky. Jestli se však někdy do nějakého kusu bude má znalost slovenštiny hodit, ráda ji použiji.

Kde jste více doma? V rodné Nitře, nebo v Brně? A jak často za vámi do divadla na představení jezdí vaše slovenská část rodiny?

V Nitře jsem se sice narodila, ale od tří let jsem vyrůstala v Bratislavě, kde doteď bydlí moji rodiče. A jelikož já jsem v Brně od dob studií už téměř 10 let, pracuji tady a žiji s mým mužem, tak je teď mým městem Brno. Je to tak, že když jedu za našima do Bratislavy, vracím se domů, a když jedu zpátky do Brna, jedu taky domů. V poslední době ale jezdí více naši za námi. Jsou taky herci a naše práce je moc zajímavá, takže jezdí už několik let pravidelně na všechny naše premiéry.

Přinesla jste ke svátečnímu vánočnímu stolu i zvyky, které třeba váš manžel dosud neznal?

Letos to už byly naše druhé společné Vánoce (vzali jsme se v srpnu 2012) a byly, stejně jako minulý rok, ve znamení cestování od jedné rodiny ke druhé. Lukáš má rodinu ve Zlíně, takže jsme byli dva dny tam a dva dny zase v Bratislavě a 27. jsme už oba hráli. Byly to rychlé Vánoce, ale minulý rok jsem třeba hrála už 26., takže jsme vlastně letos měli krásný den navíc. Na zvyky si moc nepotrpíme, ale snažíme se najít čas na rodinu a přátele.

Máte nějaké zásadní plány, přání či předsevzetí pro rok 2014 a jak budete trávit dovolenou?

Rok 2014 by mohl naší rodině dopřát trochu víc zdraví než ten minulý, ale jinak žádná

Hana Holíšová,
Andrea Brežinová
a Hana Kovářiková

velká přání nemám. Láska a štěstí nás snad neopustí... A dovolená se žádná nekoná. Za pár dní začne intenzivní zkoušení *Strýčka Váni* a já věřím, že to bude krásný začátek nového roku. A nechám se překvapit, co bude dál...

Aleš Slanina

by si chtěl zahrát milence Vilmy Cibulkové

Ve vašem případě se dá říci, že jste v divadle bez nadsázky jako doma. Jaké bylo vaše úplně první vystoupení před diváky v MdB? Měl jste tehdy trému?

Pamatuji si to jako dnes. Svoji divadelní premiéru jsem měl v roli Adama Chrepty v muzikálové baladě *Koločava* na Činoherní scéně MdB, a to 8. září 2001. Trému už si nepamatuju. Ale spíš obdivuju pana Stanislava Mošu, že byl tak odvážný a vůbec mě do něčeho obsadil. Byl jsem malé tlusté dítě, které skoro nic neumělo. No a od té doby jsem už v našem divadle zůstal... Jako externista a později jako člen muzikálového souboru.

A míváte trému ještě i v současnosti? Stalo se někdy, že jste zapomněl text, a jak jste z takové situace vybrusil?

Trému mám. Alespoň před premiérou ano. Strašně se mi klepou ruce, takže pokud v nich mám nějakou rekvizitu, vypadá to spíš, že míchám koktejl, než že bych něco držel. Paradoxně, čím větší roli hraju, tím menší trému mám. Asi na to nezbyvá čas či co.

Která z dosavadních rolí pro vás byla nejoblíbenější a která vám naopak nejméně seděla a těžko jste se s ní ztotožňoval? A která, pokud se to tak dá říci, byla nejsložitější na nastudování?

Moji nejoblíbenější rolí byl dříve asi Mozart ze stejnojmenného muzikálu. Bohužel už měl derniéru. Podobný osud čeká v únoru i mé milované *Pokrevní bratry*. Mickey je momentálně

asi moje nejoblíbenější postava. Ale strašně rád mám třeba *Sugar!*, kde se můžeme krásně „vyblbnout“, *Hello, Dolly!*, *Flashdance*... Nejnáročnější pro mě byla asi role Anastasia v muzikálu *Papežka*. Expresivní, vysoké zpívání. Ale je to radost hrát takového záporáka.

Máte nějaký herecký sen? Kterou roli byste chtěl dostat nyní vzhledem k vašemu mládí a po které byste toužil ve zralém věku?

Herecký sen asi nemám. Snad jen... Vlastně mám. Chtěl bych hrát milence Vilmy Cibulkové. To mě drží už od konzervatoře. Jakou

Lenka Bartolšicová

roli bych si přál? Těžko říct... Hlavně, ať je hezká a je nám spolu dobře. Možná *Pomáda*, *Starci na chmelu* anebo nějakou činohru. To bych moc rád... A do budoucna? *Don Quijote*, *Šumař na střeše*... Jééé, toho by bylo!

Které z pražských divadel považujete za natolik dobré, aby mohlo konkurovat vaší br-

*Lenka Janíková, Marta Matějová,
Andrea Březinová a Hana Kovářková*

něnské domovské scéně, a kdybyste měl někdy z Brna odejít – kam by to v Praze bylo?

Nechci nic a nikoho srovnávat. Každý dělá, jak chce a jak umí. Když jedu do Prahy do divadla, tak jednoznačně musím navštívit divadlo Ungelt. Vždycky. Ještě nikdy jsem tam nebyl zklamaný. Naopak.

Jak se na vaše hraní dívají vaši blízcí? Kdo z členů vaší rodiny na vás nejčastěji chodí?

Myslím, že se nestydí, že jsem komediant. Ale berou to normálně. Říkají: „Někdo chodí pracovat do továrny, tak náš Aleš do divadla.“ Nejčastěji na mě chodí určitě maminka, protože pracuje v divadle jako uvaděčka.

Jak jste cenu oslavil, kde si ji doma postavíte? Jaké byly Vánoce a Silvestr? A jak oslavíte 23. ledna vaše 27. narozeniny?

Cenu jsem oslavil mohutně. Alespoň kolegové říkali, že se mi večírek líbil. (smích) Soška už je doma, vedle svých dvou starších sester. Stojí společně, jako tři sudičky... Vánoce krátké, Silvestr pracovní. (smích) Jak oslavím 27. narozeniny? Děkuji za lichoťku. Bude mi 28. (smích) 23. ledna mám v 10 a v 19 hodin *Malované na skle* v divadle Ra-

dost a vzhledem k tomu, že 24. ledna v 10 hodin hrajeme znova, tak to asi nic bujarého nebude. Uvidíme...

Kdo další by si mezi muži v divadle takovou cenu za uplynulou sezónu měl podle vašeho názoru odnést?

Tuhle cenu by zasloužili hlavně ti, co se naučili muzikál *Papežka* v německém jazyce a s velkým úspěchem ho hráli v německém Ingolstadtu. Klobouk dolů. Mám prostě skvělé kolegy.

Kdyby se někdy vydaly i vaše děti na hereckou dráhu, podporoval byste je na takové cestě?

Myslím, že nejlepší je nechat jim volnou cestu. Když je budete nutit, ať zatočí tam, kam chcete vy, tak nedojdou ke svému cíli, ale ani k vašemu...

Máte nějaké novoroční přání?

Přání mám nejen do nového roku. Přál bych si, aby k nám chodilo pořád tolik diváků. Přál bych si, aby se jim naše představení pořád líbila. Přál bych si, abych hrál pořád s tak fajn kolegy. Přál bych si, ať mám pořád tak hezké role. Jsem šťastný a spokojený. Co víc si přát?

Text: Miroslav Homola,

Foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

Nejoblíbenější herečka
SVETLANA JANOTOVÁ

1. Svetlana Janotová
2. Hana Holišová
3. Ivana Vaňková
4. Radka Coufalová
5. Andrea Březinová

Nejoblíbenější herec
ALEŠ SLANINA

1. Aleš Slanina
2. Dušan Vitázek
3. Martin Havelka
4. Lukáš Vlček
5. Michal Isteník

Nejoblíbenější inscenace
KOČKY
režie **Stanislav Moša**

1. Kočky
2. Donaha!
3. Zorro
4. Očistec
5. Funny Girl

Tvůrčí počin: **ANETA MAJEROVÁ**
a **HANA KRATOCHVILOVÁ**
choreografie k muzikálu **Kočky**

1. Aneta Majerová, Hana Kratochvilová – choreografie Kočky
2. Aleš Valášek – scéna Zorro
3. Andrea Kučerová – kostýmy Kočky
4. Zdenek Merta – hudba Očistec

Cena Kolegia revue Dokořán
VIKTOR SKÁLA

Cena ředitele
MARTIN REISSNER

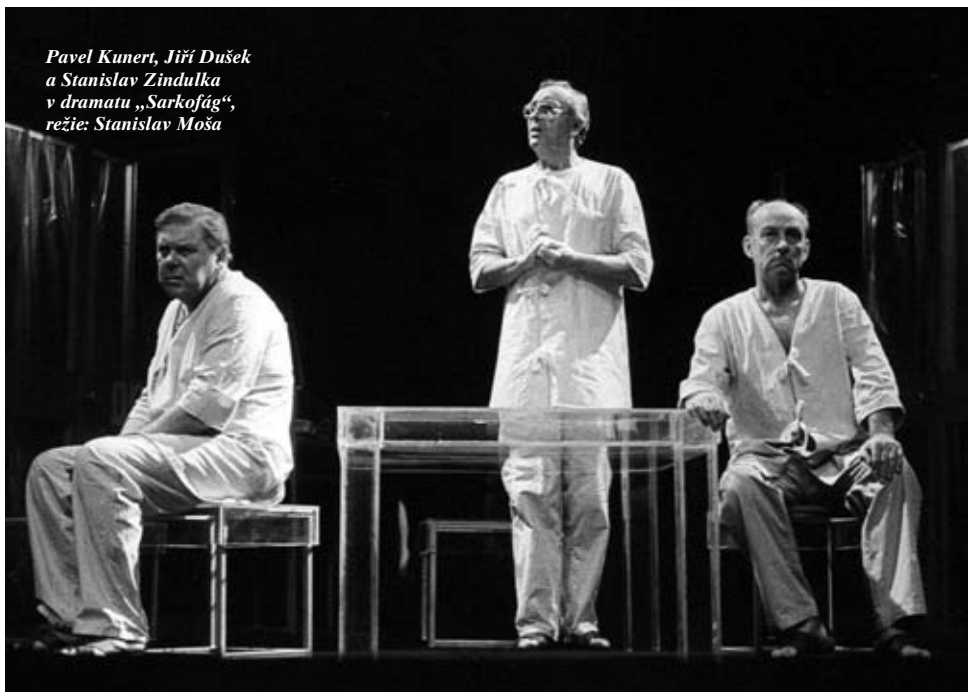
Cena Bezpečného zázemí
STANISLAV MOŠA

Výsledky Křidel 2012/13

Celkem posláno celkem 9.600 hlasů

*Pavel Kunert, Jiří Dušek
a Stanislav Zindulka
v dramatu „Sarkofág“,
režie: Stanislav Moša*

ZAMYŠLENÍ

JIŘÍ DUŠEK

Vyšel jsem z divadla, byla mrazivá noc. Ve světle měsíce jsem zahlédl siluetu štíhlé věže svatojakubského kostela. Kam asi míří? Podíval jsem se k obloze a najednou jsem uviděl velký závěs, který se rozhrnul, a za ním v jasném světle jsem zahlédl ty, se kterými jsem ještě nedávno stál na jevišti, ty, kterých jsem si vážil, a ty, které jsem ctil.

A Ten, jehož jsem nejvš ctil, mi řekl: „Ano, je tady krásně. Máme se tu všichni rádi. Ale víš, že když jsme byli na Zemi, nebyly mezi námi vždy ty nejlaskavější vztahy. Ale teď jsme si odpustili a je nám tu dobře. Už to nebude dlouho trvat a přijdeš za námi. A až přijdeš, přines s sebou láhev moravského červeného vína. Pohárky už přichystám.“

Vidina zmizela a já se stále upřeně díval na hrot štíhlé věže svatojakubského kostela.

Sklonil jsem hlavu a viděl jsem se jako poutník. Přece celý život jsem putoval od role k roli, každou jsem přivedl na svět a rozloučil se s ní. Pokaždé jsem udělal papírovou lodičku, do ní jsem vepsal její jméno, položil na hladinu Potůčku zapomnění, a tak jsem to dělal po celá desetiletí.

Až při loučení s tou poslední bolela duše. Role byla krásná a „poslední“ a té jsem udělal velkou papírovou lodičku. Vyložil jsem ji růžovými okvětními lístky, dlouho jsem ji

držel v rukou. Neměl jsem odvahu rozloučit se s ní. Nakonec jsem ji položil na hladinu Potůčku a dlouho se za ní díval, až se mi ztratila z dohledu. Jsi poutník, a tak: „Nasaď si čepici, vezmi si mošnu, hůl, jdi a neohlížej se.“ Do mošny jsem vložil láhev červeného vína a vydal se na poslední pouť.

Vzpomněl jsem si na diváky, uklonil jsem se a požádal: „... dopřejte mi zcela malé uznání, že jsem přece trochu užitečný byl.“ Ušel jsem jen půl času, když jsem na jarní noční obloze uviděl velký záves, který se pomalu rozhrnul, a v něm přívětivá tvář Toho, jehož jsem nejvš ctil, který mi s úsměvem řekl: „Příteli, jak to, že ty pohárky jsou ještě prázdné?“ Už běžím.....

Král i

Otrok

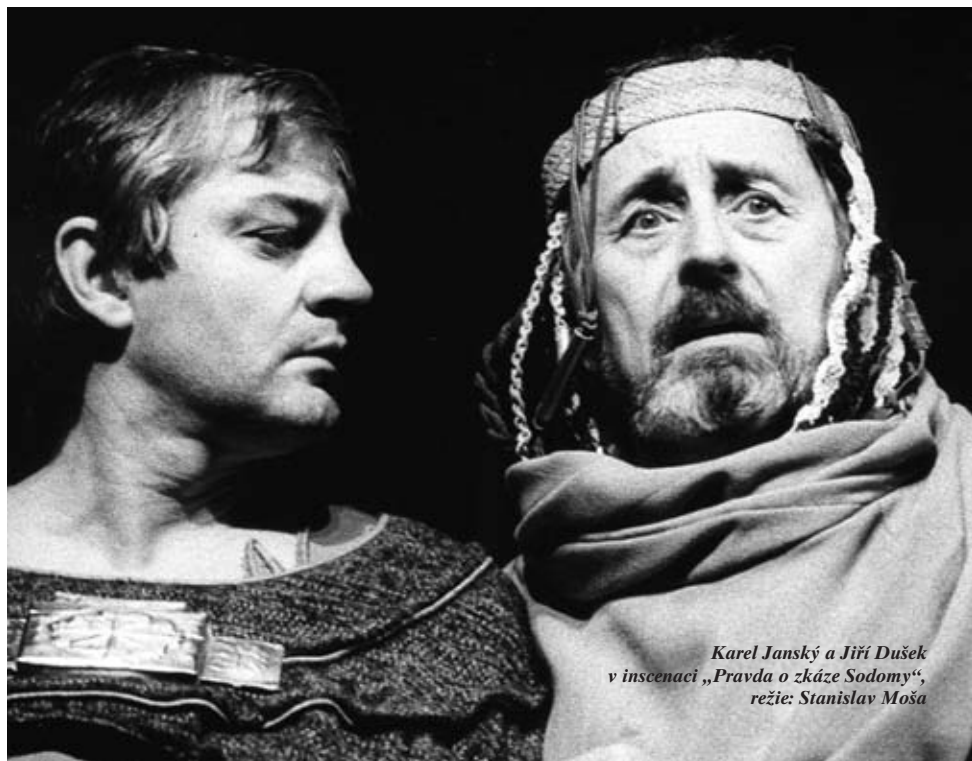
Nevzpomenutelný

Emeritní

Clown

Jiří Dušek (14. 2. 2014 se dožívá 90 let),

Foto: jeř Kratochvil

*Karel Janský a Jiří Dušek
v inscenaci „Pravda o zkáze Sodomy“,
režie: Stanislav Moša*

Hello, Dolly!

výpravný muzikál

Hudební scéna

9. – 12. února 2014

Flashdance

taneční muzikál

Hudební scéna

15. – 22. února, 10. – 16. března 2014

Pokrevní bratři

osudový a magický muzikál

Hudební scéna

25. – 28. února 2014

Jerry Herman, Michael Stewart:

HELLO, DOLLY!

Do „zlatého fondu hudebního – muzikálového divadla“ nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména – *Hello, Dolly!*. Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera *Dohazovačka*, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroje „A jde se řídit“, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda *Dobře strávený den* (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma!). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky sňatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergelder a nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ústřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chruplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Waltrem Matthauem v hlavních rolích. MdB uvádí tuto muzikálovou legendu v únoru 2014 v posledních čtyřech reprízách.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářiková nebo Marta Matějová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth:

FLASHDANCE

Slavný americký hudební film z roku 1983 *Flashdance* režiséra Adriana Lynea se stal ve své době opravdovým diváckým hitem, vydělal více než sto miliónů dolarů a během prvních dvou týdnů se prodalo více než 700 tisíc desek se soundtrackem, který vyhrál mimo jiné i Cenu Grammy. Uplynulo třicet let od vzniku tohoto fenoménu, jenž ovlivnil minimálně jednu generaci diváků. Příběh osmnáctileté dívky Alex Owenové, která přes den pracuje jako svařička a v noci se věnuje tomu, co jí opravdu naplňuje, tedy tanci, a touží se dostat na taneční konzervatoř, uchvátil celý svět a písně z něj (např. *What A Feeling* či *Maniac*) se nenahraditelně zapsaly do dějin populární hudby.

Není divu, že se v roce 2008 rozhodl anglický divadelní producent David Ian tento romantický příběh s atmosférou oblíbených 80. let přenést na jeviště. Tom Hedley a Robert Cary napsali příběh lásky, touhy a splněných snů podle filmového scénáře, se známými melodiemi (v muzikálu se objevilo pět původních a šestnáct nových písní) a vznikla show, která nejdříve vyrazila na turné po Spojeném království a poté se několik měsíců hrála na West Endu v Shaftesbury Theatre. V současnosti probíhá její americké turné a připravuje se uve-

dení na Broadwayi. Je pýchou našeho divadla, že může tento dechberoucí a energií nabité titul plný úžasných choreografií nabídnout i českému divákovi v evropské premiéře v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Ondřej Studénka nebo Dušan Vitáček, Hana Holíšová nebo Viktória Matušová, Zdena Herfortová nebo Ivana Píhalová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Igor Ondříček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Willy Russell:

POKREVNÍ BRATŘI

Příběh anglického dramatika a písničkáře Willyho Russella o rozdělených dvojčatech okouzluje diváky po celém světě především svou čistotou, jednoduchostí a příručností křehkostí. Ačkoli se jedná o sociálně kritické téma, jsou *Pokrevní bratři* zároveň i úsměvnou historkou o dospívání, prvních láskách, problémech s rodiči a dětských hrách.

I když byli bratři Eduard a Mickey ihned po narození násilně rozděleni a každý z nich pak vyrůstá ve zcela odlišném sociálním prostředí, jejich osudy se neustále prolínají. Celým dějem provází diváka osoba Vpravčec, který vstupuje do různých postav, jež se v životě dvojčata objevují, a který přidává příběhu až magický ráz neustálým připomínáním osudového předurčení, ke kterému Eddie a Mickey od počátku směřují. Refrémem příběhu se stává jakési prokletí, které varuje, že v momentě, kdy se rozdělená dvojčata dozví pravdu, obě na místě zemřou. Tato tragická nota je mezi mnoha komickými situacemi neustále připomínána, neboť celý muzikál začíná okamžikem, kdy zrcená matka paní Johnstonová stojí nad mrtvými těly svých synů. Příběh je tedy vyprávěn retrospektivně, čímž je jeho osudovost ještě podtržena. A snad právě díky této hořkosti, která je součástí každého lidského bytí, se stali *Pokrevní bratři* ve světě tolik oblíbeným titulem.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Aleš Slanina nebo Dušan Vitáček, Lukáš Janota nebo Jiří Mach, Stano Slovák nebo Lukáš Vlček, Hana Holíšová nebo Markéta Sedláčková, Ivana Odehnalová nebo Svetlana Janotová, Kristian Pekar nebo Jakub Zedníček, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková a další.

Mark Haddon, Simon Stephens:

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone je autista a dokáže z hlavy vypočítat, kolik je 2 na 45. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jině, mnohem větší pátrání.

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. V loňském roce ji zdramatizoval pro londýnské Národní divadlo Haddonův přítel, renomovaný britský dramatik Simon Stephens, a to s výjimečným diváckým i kritickým ohlasem.

PROGRAM ÚNOR

Činoherní scéna

1.2. so 19.15	Dvojitá rezervace	zadáno
2.2. ne 19.00	Dvojitá rezervace	E7
7.2. pá 14.00	Strýček Váňa	
7.2. pá 19.00	Strýček Váňa	E5
8.2. so 19.00	Strýček Váňa	P
9.2. ne 19.00	Strýček Váňa	
10.2. po 19.00	Strýček Váňa	AB1
11.2. út 19.00	Strýček Váňa	A2
12.2. st 19.00	Strýček Váňa	A3
13.2. čt 18.00	Donaha!	
14.2. pá 19.00	Donaha!	
15.2. so 14.00	Donaha!	
15.2. so 19.00	Donaha!	
16.2. ne 18.00	Donaha!	
17.2. po 19.00	Dvojitá rezervace	A1
18.2. út 19.00	Všemocný pan Krott	C2
19.2. st 19.00	Strýček Váňa	AB3
20.2. čt 19.00	Strýček Váňa	AB4
21.2. pá 19.00	Strýček Váňa	AB5
22.2. so 19.00	Všemocný pan Krott	A6
23.2. ne 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
24.2. po 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
25.2. út 19.00	Podivný případ se psem	E2
26.2. st 19.00	Podivný případ se psem	
27.2. čt 18.00	Jezinky a bezinky	
28.2. pá 19.00	Jezinky a bezinky	zadáno

Hudební scéna

1.2. so 19.00	Mladý Frankenstein	
2.2. ne 18.00	Mladý Frankenstein	
4.2. út 19.00	Kočky	R/X2014
5.2. st 19.00	Kočky	A/M2014
6.2. čt 19.00	Kočky	Z/T2014
9.2. ne 18.00	Hello, Dolly!	
10.2. po 19.00	Hello, Dolly!	
11.2. út 18.00	Hello, Dolly!	
12.2. st 19.00	Hello, Dolly!	
15.2. so 18.00	Flashdance	
16.2. ne 14.00	Flashdance	
16.2. ne 19.00	Flashdance	
17.2. po 19.00	Flashdance	
18.2. út 18.00	Flashdance	
19.2. st 19.00	Flashdance	
20.2. čt 18.00	Flashdance	
21.2. pá 18.00	Flashdance	
22.2. so 19.00	Flashdance	
25.2. út 18.00	Pokrevní bratři	
26.2. st 19.00	Pokrevní bratři	
27.2. čt 18.00	Pokrevní bratři	
28.2. pá 19.00	Pokrevní bratři	

Pokrevní bratři

PROGRAM BŘEZEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.3. so	18.00	Škola základ života	
2.3. ne	18.00	Škola základ života	
4.3. út	19.00	Dvojitá rezervace	A2
5.3. st	19.00	Dvojitá rezervace	A3
6.3. čt	18.00	Jezinky a bezinky	P18
7.3. pá	18.00	Jezinky a bezinky	PP1
8.3. so	19.00	Podivný případ se psem	AB6
14.3. pá	14.00	Sliby chyby	
14.3. pá	19.00	Sliby chyby	E5
15.3. so	19.00	Sliby chyby	P
16.3. ne	19.00	Sliby chyby	
17.3. po	18.00	Jakub a jeho pán	PPP
18.3. út	18.00	Jakub a jeho pán	
19.3. st	18.00	Strýček Váňa	SP
20.3. čt	19.00	Strýček Váňa	A4
21.3. pá	19.00	Strýček Váňa	C5
22.3. so	19.00	Strýček Váňa	A6
23.3. ne	19.00	Podivný případ se psem	D
24.3. po	19.00	Podivný případ se psem	AB2
25.3. út	19.00	Sliby chyby	C2
26.3. st	11.00	Sliby chyby	zadáno
26.3. st	19.00	Sliby chyby	AB3
27.3. čt	19.00	Sliby chyby	C4
28.3. pá	19.00	Sliby chyby	A5
29.3. so	19.00	Sliby chyby	A6
30.3. ne	19.00	Sliby chyby	E7
31.3. po	19.00	Sliby chyby	A1

3.3. po	19.00	Papežka	A/M2014
4.3. út	19.00	Papežka	R/X2014
5.3. st	19.00	Papežka	Z/T2014
6.3. čt	18.00	Papežka	
7.3. pá	19.00	Papežka	
10.3. po	19.00	Flashdance	
11.3. út	18.00	Flashdance	
12.3. st	19.00	Flashdance	
13.3. čt	19.00	Flashdance	zadáno
14.3. pá	19.00	Flashdance	
15.3. so	18.00	Flashdance	
16.3. ne	14.00	Flashdance	
18.3. út	18.00	Kvítek z horroru	
19.3. st	19.00	Kvítek z horroru	
21.3. pá	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
22.3. so	14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
22.3. so	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
23.3. ne	14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	

Pouhý rok po londýnské premiéře mohou zhlédnout tento nevsední příběh i brněnští diváci.

Režie: Mikoláš Týc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Alena Antalová, Hana Holišová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Bureš a Eliška Skálarová.

Dennis Martin, Donna W. Cross:

PAPEŽKA

Podle světového bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross *Papežka*, který vyšel ve více než třiceti jazycích, a podle kterého byly natočeny již dva celovečerní filmy, napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin (autor muzikálů *Elizabeth a Bonifatius*) muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladinká Jana je dívka, která se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejšími zvyklostem, dostává i jako dívce legálnímu vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastně zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě že je díky tomu neustále na útěku, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde se stává nejprve léčitелеm nebohých až se nakonec stane lékařem samotného papeže a následně i jeho nejbližším rádcem. Když papež násilně umírá, stává se Jana – Jan jeho následníkem. Milují ho především prostí lidé – chudí a nemocní, kterým obětuje své osobní štěstí. Přesto však i ona podléhá lásce a, jak o této legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. Ačkoli se katolická církev ve středověku snažila všechny důkazy o tomto příběhu zničit a snažila se onu historiku prezentovat pouze jako středověkou fantazii, není dosud zřejmé, zda skutečně nešlo o historickou postavu. Navíc dodnes existuje formální zkouška pohlaví nové nastupujícího papeže. Jedná se o nebyvalý příběh plný tajemství, vášni, touhy po vzdělání i obětování se. V roce 2011 byla *Papežka* v Německu zvolena Muzikálem roku. V anketě portálu *i-divadlo.cz* získala 1. místo v kategorii Nejoblíbenější inscenace, v divácké anketě Křídla obsadila 2. místo; představitelce hlavní role Haně Holišové vynesla prestižní Cenu Thálie 2012 a v souvislosti s ní byla Hanka vyhlášena nejpopulárnější herečkou v anketě Křídla i ve zmíněné anketě portálu *i-divadlo.cz*, odborná porota časopisu *Instinkt* ji dokonce zvolila za nejvýznamnější muzikálovou osobnost České republiky!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Janotová, Ladislav Kolář, Petr Gazdík nebo Robert Jícha, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Ivana Vaňková, Stanislav Slovák, Jakub Przebinda, Rastislav Gajdoš, Lenka Janíková, Milan Němec nebo Lukáš Vlček a další.

Howard Ashman, Alan Menken:

KVÍTEK Z HORRRORU

Květinářství pana Mushnika je zapadlý kráček, kam málokdy zavítá zákazník. I proto je jeho majitel nevrlý a málokdy se usměje na své dva pomocníky – zbrklého naivu Seymoura a sladkou, životem pronásledovanou Audrey. Vše se však změní, když Seymour jednoho dne, právě během zatmění slunce, koupí v jednom exotickém obchodě zvláštní rostlinu. Rostlinu, kterou ještě nikdy neviděl, jejíž jméno nenalezl

v žádných moudrých knihách, rostlinu, jež zavání změnu v životech všech přítomných. Seymour ji pojmenovuje Audrey 2, na počest dívky, s níž se denně potkává a kterou platonicky miluje, která však chodí se sadistickým stomatologem Orinem. Stačí malá chvilka, kdy se ve výloze květinářství tato zvláštní rostlina objeví a rázem se dveře obchodu netrhnou. Pokladna se začíná plnit, ale Audrey 2 začíná vadnout, dokud Seymour náhodou nepřijde na to, po jaké vláze jeho kytička touží. Lidská krev! Seymour pro ni začne shánět potravu, květina roste, celý svět se o zvláštní rostlinu zajímá, její majitel se stává slavnou osobností a snaží se tajit, jakou příšeru vlastně vypěstoval.

Muzikálovou černou komedii vytvořili Howard Ashman (libreto) a Alan Menken (hudba) podle nízkorozpočtového amerického filmu z roku 1960. Autoři příběh upravili, připsali rock'n'rollovou hudbu ve stylu 60. let a uvedli v roce 1982 na off-Broadway. Od té doby se muzikál proslavil po celém světě a v roce 1986 se dočkal i své slavné, filmové verze v režii Franka Oz.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Tereza Martinková nebo Svetlana Janotová, Hana Holišová nebo Ivana Odehnalová, Zdeněk Bureš nebo Miloslav Čížek, Martin Havelka nebo Igor Ondříček, Dušan Vitázek, Marta Matějová nebo Michaela Horká a další.

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

SNĚHURKA A 7 TRPASLÍKŮ

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Sněhurka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí jí zachránil jen útek do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouti však stojí k jejímu štěstí útulný domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Průfu, jedna pro Kejchala, jedna pro Drímala, jedna pro Rejpalu, jedna pro Stydlínu, jedna pro Štústka a jedna pro Šmudlu. Jen péče ženské ruky tu jaksí chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Sněhurce se podařilo uniknout jejím spádům a rozhodne se jí zbavit sama...

Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jemně inspirovaní proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, ztřeštěného humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněno půvabnými, chytlivými písničkami. *Sněhurka a sedm trpaslíků* má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zábavu pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Janotová, Jan Apolenář nebo Milan Němec, Rastislav Gajdoš nebo Petr Štěpán, Robert Jícha nebo Aleš Slanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek, Jakub Uličník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przebinda nebo Jiří Ressler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Papežka

původní historický muzikál

Hudební scéna

3. – 7. března 2014

Kvítek z horroru

hororová muzikálová komedie

Hudební scéna

18. a 19. března 2014

Sněhurka a 7 trpaslíků

bláznivá hudební pohádka pro celou rodinu

Hudební scéna

21. – 23. března 2014

NA SKLENIČCE

s Patrikem BOŘECKÝM

Patrik Bořecký nerad plýtvá slovy – jeho oblíbeným citátem je totiž: „Až lidé přestanou používat mluvidla, uvedou do chodu mozek.“ Svým dcerám dal výjimečná jména, aby z nich vyrostly výjimečné osobnosti, a kdyby měl tu možnost, rád by si zahrál třeba s Voskovcem a Werichem. Má rád přímé lidi a ctí sliby – především ten manželský, protože, jak říká, když něco člověk jednou slíbí, měl by to dodržet. Chutná mu kokosové pití ve všech možných variacích a jakýkoli vztah (ať už pozitivní, nebo negativní) je pro něj cennější než lhостejnost. V souboru Městského divadla Brno je od roku 2000, z jeho rolí připomenu např. Luckyho v *Čekání na Godota*, Florinda Aretusiho ve *Sluhovi dvou pánů*, Goopera v *Kočce na rozpálené plechové střeše*, Lukáše/Patrika v *Kumštu*, Archambauda v *Blbci k večeri* nebo roli Starého Otrapy a Otce

Agáty v *Jakubu a jeho pánovi*. Nejnověji hraje Sluhu v inscenaci *Strýček Váňa*, na které zároveň spolupracuje jako asistent režie.

Kdy se zrodil nápad studovat herectví? Chtěl jste být hercem už od dětství?

Moje matka hrála v amatérském divadle Doroťku ve *Strakonickém dudákovi*. Tehdy jsem tam hrál ještě jako mimino v peřinkách jedno z malých dětí. Takto to začalo, pak to dlouho spalo. Ve druhé nebo třetí třídě jsem se přihlásil do dramatického kroužku a během gymnázia jsem se dostal k amatérskému divadlu Domino, kde už byl Jan Apolenář, což bylo moc důležité setkání. Následovala Lidová škola umění, kam chodila o mnoho let níž i Petra Špalková. Pak jsem se samozřejmě hlásil na JAMU. Nevím, jestli je to pravda, ale údajně ano, prý tam na mě došel nějaký anonymní dopis, tak mě nevzali. Pak jsem se hlásil do Prahy, kde bych byl v ročníku s Lucií Zedníčkovou, ale taky neúspěšně. Tak jsem šel dělat kulísáka do Mahenova divadla. **Ale na JAMU jste se nakonec skutečně dostal.**

Vzali mě po revoluci, až se změnila situace.

Hlásil jsem se v roce 1990.

Takže jste byl nejstarší v ročníku?

No, byl jsem vlastně nejstarší, ale ne – starší byl ještě Pepa Polášek.

V ročníku nás bylo 15 a byli jsme rozděleni na dvě skupiny. Jsem ale dost individualista. Do třetího ročníku jsem ani nevěděl, jak se moji spolužáci jmenují. Přišel jsem do školy, udělal si svoje věci a šel jsem pracovat do Mahenky. Rád vzpomínám třeba na Jaroslava Dufka, byla s ním vždycky velká legrace.

Proč jste se stal hercem?

Když se mě ptal kolega Josef Karlík, proč bych to chtěl dělat, řekl jsem mu, že neznám práci, na kterou se chodí později. A nerad vstávám, takže...

Nelitoval jste někdy tohoto rozhodnutí?

Na tuto otázku jsou pokaždé v podstatě dvě odpovědi – podle toho, jestli se daří, nebo ne. Mnohokrát jsem si říkal, že jsem měl možná jít na práva. Ale oni by mě určitě nevzali, ale na to je ještě čas. Když práva udělali někteří politici, tak proč ne já.

Po ukončení školy jste odešel do Divadla v 7 a půl a v roce 2000 byl přijat do Městského divadla Brno. Letos tedy už 14 let v angažmá. Změnilo se za tu dobu něco?

Připadá mi, že všichni kolem mě zestárlí, já pořád „jako Jura“ a najednou vidím kolegy, kteří sešli.

Které role vás bavily?

První věc, kterou jsem tady dělal, byla *Mistr a Markétka*, kde jsem se potkal s Erikem Par-

hrát s Voskovcem a Werichem. Teď jsem právě dočetl knížku rozhovorů s Voskovcem. Nejhorší na světě totiž je srážka s blbcem. Ti byli chytří! Velká škola byla dělat s Bolkem Polívkou. Ten je taky chytřej! Myslím si, že jedno zkuškové období s Bolkem vydá za celé studium.

A co říkáte na takové ty postmoderní režijní výstřelky, kdy se baví snad jen režisér a diváci nevěřičně kroutí hlavou?

Až lidé přestanou používat mluvidla, uvedou do chodu mozek.

dusem. Taky hodně vzpomínám na *Přelet nad kukaččím hnízdem*, tam se sešla výborná parta lidí.

S Erikem Pardusem jste hrál ve více inscenacích – například *Koločava*, *Smrt Pavla I.*, *Blbec k večeri*.

Ano, ale v *Mistrovi a Markétce* jsme byli nejvíce partneři, já hrál Korovjeva, on Kocoura Kňoura – ti dva byli pořád spolu. Když jsem do tohoto divadla přišel poprvé, byl jsem docela nervózní, ale Erik mě z toho během chvilky dostal. Přijít do nového divadla a dostat takového parťáka, jako byl Erik, tak to je štěstí! To bych každému přál! Člověk může totiž narazit na někoho, s kým si vůbec nerozumí, a bude se bát a bude to celé špatně.

Asi vám taky hodně chybí.

Vždycky mi připadal úplně normální, v pohodě, takže jsem ani netušil, že je nemocný. Choval se úplně stejně. Moc mi chybí. Byla s ním vždycky sranda, byl to pozitivní člověk. Takových lidí je vždycky škoda!

Dělal na zkouškách nějaká „překvápka“?

Tato otázka by měla být položena spíš dámské části souboru.

Máte raději tragédie, nebo komedie?

Mám rád, když se lidé pláčem smějí.

Máte vysněnou hru a roli?

Toto je obligátní otázka. Samozřejmě že mám sny, ale jakmile se prozradí, tak je to špatný. Ale v divadle jde spíš o to, s kým dělat. Je jedno, co budete dělat, ale důležité je, s kým. Když budete dělat sebelepší věc s blbcem, tak to stejně nebude mít smysl.

Takže s kým byste chtěl spolupracovat?

Kdyby to šlo, tak třeba se Smočkem nebo

To nemám rád. Jsem přesvědčen o tom, že výborné divadlo je, když je režisér skrytý, takže pro diváka tam není vidět. Řeknu to asi takto – je to, jako kdybych se podíval na panelák a oddělal tam ten jeden panel. Najednou vidím těm lidem do kuchyně a ti dva lidé tam sedí a baví se. To je ta největší pravda a největší čistota, protože tam nikdo nic nepřehrává, k tomuto bych chtěl dospět. Tohoto dosáhnout!

*S Janem Mazákem
v komedii „Jakub a jeho pán“,
režie: Stanislav Moša*

S Boleslavem Polívkou na zkušební

Mají vaše děti nějakou výhodu, když mají tátu herce, třeba čtete dobře pohádky?

Jasně, čtu jim pohádky. Říkají: „Tatínku, nejsi starý, s tebou je taková sranda!“ Devítiletá dcera mi dokonce řekne: „Tati, už nech těch hloupostí!“ V rodině začínám být nejmíc infantilní já, nevím, jestli je to věkem, nebo povahou. Já razím heslo: do smrti pubertákem. A možná mé devítileté dceři připadá, že už je dál, protože děti dneska dospívají dřív. *(smích)*

Kdyby řekly, že chtějí být herečky, doporučil byste jim to?

Každý rodič chce, aby bylo jeho dítě šťastné, ať už by to bylo v čemkoli.

Vaše dcery mají netradiční jména, proč jste je takto pojmenovali?

Myslím si, že jméno ukazuje osobnost člověka. Mía je zajímavé jméno. Se ženou jsme chtěli, aby to bylo originální. Ale jednou se mi stalo, že jsem přišel na pískoviště a tam byly najednou tři malé Míy z celkem pěti dětí, z nichž dva byli kluci! Druhá dcera se jmenuje Sarah. Když na ni ve školce volali Sáro, tak jsem pak paní učitelce musel vysvětlit, že ona není Sára, že se jmenuje Sarah – což je rozdíl. To příjmení si vybrat nemohla, to zdědila, ale jméno jsme jí do životního startu chtěli dát zajímavé a myslím si, že je to strašně důležité. Ale v jedné knížce o jménech jsem četl, že je nějaký mongolský kmen,

kde dávají záměrně hrozně negativní jména. Třeba Hnusné počasí. Proto, aby to měly ty děti už na začátku života těžké a dokázaly proti tomu bojovat, aby se z nich pak staly silné osobnosti.

A co vaše jméno Patrik, to je taky docela neobvyklé...

To mi vždycky říká Bolek Polívka: „Tobě se to dělá – Patrik Bořecký, ale co já s tím Boleslav a Polívka, já musím dělat a mít talent.“ *(smích)* Jmenuji

se Patrik proto, že matka viděla nějaký film s Gérardem Philipem, kde se jeho postava jmenovala Patrik. Dokonce jsme měli doma i jeho fotku, u které byl list ze stromu z jeho hrobu.

Jak relaxujete? Máte nějaké koníčky, třeba motorku?

Na motorce zatím nejezdím, ale začnu jezdit v padesáti, protože mi manželka slíbila, že mi ji koupí. Tak jsem si ji zatím nechtěl kupovat, abych jí nevyfoukl dárek, takže počkám, ale pak už budu jezdit. Moc se těším, ale mám strach, abych na tu motorku nesedl a neodjel.

Myslíte definitivně?

Tak. Aby se mi tak nezalíbila ta svoboda, že zamávám a odjedu... Mám jednoho známého, který říkal, že zásadně necouvá, takže parkuje jen tam, kde se parkuje rovně, protože couvají jenom zbabělci. A já možná taky nebudu chtít být zbabělec.

Máte nějaké poselství do tohoto roku?

Čím jsem starší, tím víc jsem klidnější, tolik věcí už je mi jedno. Takže nebrat si ty věci příliš k srdci... A stručně a jasně: jen se ze všeho neposrat!

*Text: Bea Křížová,
Foto: jef Kratochvil*

Kytaristu, saxofonistu, houslistu, pianistu, dirigenta, skladatele a aranžéra Igora Vavrdy přivedl k hudbě, lépe řečeno, k jeho prvnímu nástroji – k houslím, jeho táta, sám vynikající hudebník. V roce 1969 absolvoval brněnskou konzervatoř, kde vedle hry na housle studoval i dirigování a skladbu. V letech 1970–1972 působil jako houslista v orchestrech Janáčkovy opery a Státní filharmonie Brno, kde si ho v roce 1972 vyhlédl pro svoji kapelu sám Gustav Brom, a tak se Igor Vavrda ve svých čtyřia dvaceti letech stal na dlouhou dobu jedním z pilířů věhlasného big bandu. Hrál zde na housle, klávesové nástroje, kytaru, saxofony a také aranžoval. Společně s takovými bary – jakými byli Jaromír Hnilička, Mojmír Bártek a Zdeněk Novák – se stal čtvrtým aranžérským esem v rukávu pana kapelníka Broma. Měl ale také velký cit pro populární hudbu, a tak jeho aranžmá ocenili například i Karel Gott, Helena Vondráčková, Lucie Bílá či B-Side Band a Vojtěch Dyk. Aranžérsky se podílel i na albu *Pastel songs* (zpívá Jiří Korn).

Igor Vavrda samozřejmě nearanžoval jen díla svých kolegů, ale často upravoval k natáčení i svoje vlastní skladby. Ať už je pak hráli Orchestr Gustava Broma, Big band rádio Brno či Studiová skupina Igora Vavrdy. Hudební rozkošatělost Igora Vavrdy dokládá jeho autorské, aranžérské a interpretační vpečetění do mnoha hudebních těles nejrůznějších žánrů. Od bigbitu přes vážnou, populární a džezovou hudbu třeba až ke specifickému hudebnímu seskupení Vinařští romantici se Zdeňkem Junákem. Vavrdovo autorské, interpretační a aranžérské rozpětí bylo opravdu široké. Hostoval s V. V. Systémem, hrál také se studiovou skupinou Moravské jazzové kvinteto, vedl i své vlastní combo. Jeho skladby jsou zaznamenány na četných rozhlasových snímcích a byly vydány na hudebních nosičích. Jmenujme např. kompozice *Ježibabička*, *Quasar* (V. V. Systém, Opus 1979), *Kúsok slnka* (Kúsok slnka, Opus 1980) a *Vzteky* (Orchestr Gustava Broma, Supraphon 1981). Spolu s Milanem Vidlákem poprvé provedl *Sonatinu dramatičku* Alexeje Frieda pro housle a klavír, v roce 1978 získal cenu za nejúspěšnější píseň o Banské Bystrici. Byl dlouholetým spolupracovníkem Petra Gazdíka, s nímž mj. vytvořil koncertní show

IN MEMORIAM

(6. 11. 1948 – 26. 12. 2013) **Igor VAVRDA**

Viva Broadway Night (2003), kterou v brněnské hale Rondo zhlédlo na 8000 diváků, či *Jazz Side Story* pro Městské divadlo Brno.

Významnou část svého života spojil také s Městským divadlem Brno, kde působil jako aranžér, dirigent a hudební dramaturg. Jako aranžér pracoval téměř na všech titulech éry Hudební scény (např. muzikály *Čarodějky z Eastwicku*, *Balada o lásce (Singoalla)*, *Jesus Christ Superstar*, *Kvítek z Horroru*, *Papežka*, *Pokrevní bratři*, *Ptákoviny podle Aristofana*, *Stars of Musical*, *Funny Girl*, *Ježinky a bezinky*, *Peklo*, *Očistec*, *Jekyll a Hyde* či *Zorro*). V koncertních představeních *Jesus Christ Superstar* a *Jazz Side Story* působil také coby dirigent.

Odchodem Igora Vavrdy ztrácí Městské divadlo nejen výjimečného hudebníka a odborníka ve svém oboru, ale především spolehlivého kolegu a dobrého přítele.

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM – RECENZE

Pouhý rok po světové premiéře a dva měsíce po prvním českém uvedení nasadilo Městské divadlo v Brně dramaturzi úspěšné prózy Marka Haddona *Podivný případ se psem*. Román, který se pyšní cenou pro nejlepší britskou knihu roku 2003, zdramatizoval Simon Stephens a na brněnské jeviště jej převedl režisér Míkoláš Tyc. Podrobnosti přináší ve své recenzi David Kroča.

Haddonův román *Podivný případ se psem* se ukázal jako vděčná předloha pro jevištní dramaturzi. Jímavý příběh autistického chlapce Christophera, který rád luští matematické úlohy, ale okolnímu světu moc nerozumí, nabízí inscenátorům silné emoce i dramatické konflikty. Také v divadelní adaptaci začíná hrdinovo vyprávění objevením mrtvolky sousedovic pudla. Následující pátrání po pachateli vede Christopher s nasazením, které zná od Sherlocka Holmese, svého oblíbeného literárního hrdiny. Postupně se ale dostává

k tajemstvím daleko závažnějším, než je vražda malého pejska. Jde především o rodinnou krizi, která vzniká nejen kvůli obligátní nevěře, ale i pod tlakem okolností, jež postupně přináší Christopherovo postižení.

Režisér Míkoláš Tyc se soustřeďuje především na popis složitého vztahu protagonisty a jeho matky. Když chlapec zjistí, že neumřela, jak mu otec tvrdil, ale žije s milencem v Londýně, vypraví se za ní. Právě strastiplné cestování představuje vrchol Tycovy inscenace, neboť stylizovaně přibližuje principy autistického uvažování. Okolní svět se hrdinovi jeví jen jako nepřehledná směsice zvuků, hlasů a světla, což divadelní efekty na brněnské Činoherní scéně velmi názorně demonstrují. Scénograf Karel Čapek dokázal s jejich pomocí vykouzlit vlakové nádraží a nástupiště, ale také vagóny metra nebo třeba noční londýnskou ulici. Dekoraci tvoří rozmanitě uspořádané kostky, které po nasvícení evokují jak hochovu oblíbenou počítačovou hru Tetris, tak také jeho zálibu v číslech a matematice.

Roztěkanému, avšak na detaily soustředěnému vnímání světa odpovídá i zdařile vy-

užitý princip divadla na divadle. Dialogy se střídají s pasážemi, jež z hrdinových zápisků předčítá jeho učitelka v podání Hany Holišové. Všichni herci zůstávají přitom stále na scéně a jednotlivé výstupy na sebe volně navazují, někdy bez výrazných časoprostorových stříhů. Pět aktérů se dokonce vyměňují hned v několika rolích, jež jsou záměrně zci-zovány nebo doslova režirovány podle přání vypravěče. Nejtěžší herecké břemeno ovšem nese představitel Christophera Vojtěch Blahuta. Z každého jeho výstupu je patrné, že se na úlohu autistického chlapce pečlivě připravil. V mluveném projevu jeho hrdina například vyniká velkým smyslem pro detaily a racionalitou, zatímco v gestikulaci je spíše nesmělý a jediný fyzický kontakt, který svým blízkým dovolí, je dotýkání se prsty na ruku. Blahutův výkon vrcholí suverénním monologem po děkovačce, při němž udiveným divákům v sále názorně vysvětlí princip Pythagorovy věty. Nelehkou úlohu dostala ovšem také Alena Antalová: musela totiž skloubit polohu milující matky a silně emocionální ženy, která vždy nedokáže zvládnout synův handicap ani vlastní slabosti.

Podivný případ se psem na jevišti Městského divadla v Brně je nesmírně potřebná inscenace. Nejde jen o to, že může působit jako jakási terapie pokřivených rodinných vztahů. Její síla je také v neobvyklé vyprávěcí struktuře. Christopher zkrátka myslí jinak než většina lidí v publiku a říká nahlas i myšlenky, které si většinou necháváme pro sebe. Takový přímý pohled do vlastního nitra rozhodně není k zahoezení.

David Kroča, ČRo3 – Vltava, 20. 12. 2013

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM – VOJTĚCH BLAHUTA JAKO AUTISTA EXCELUJE

Kostky, čísla a hudba nahlížejí do nemocné duše

Scéna Karla Čapka složená z kostek a čísel a v druhé půli i napodobující interiér londýnského metra je vkusně vyřešená. Díky ní a efektnímu nasvícení se divák může lépe orientovat ve spleti odlišného myšlení a nahlížení na svět očima autistického chlapce.

Výbornou práci zde odvádí i elektronická hudba Lukáše Janoty (člena souboru MdB), která zmatek v hlavě mladého autisty dokonale vykresluje, a daří se díky ní dobře navodit i atmosféru hektického tempa Londýna. Obrazy se stavěním dětské železnice nebo kreslením na tabuli dovolují nahlédnout do křehkého světa myšlení autisty, a přece se nejedná o jakoukoliv črtu nebo rozbor nemocné duše. Dominantou děje je silný příběh zba-vený kýčovitého sentimentu, který je přesto velmi lidský ve svém provedení.

Vojtěch Blahuta excelentní

To, na čem však inscenace stojí, je bezesporu herecký výkon hlavního hrdiny Christophera ve ztvárnění Vojtěcha Blahuty. Nutno říci, že

autorský tým trefil do černého. Blahuta se svého úkolu zhostil excelentně. Každé gesto nebo slovo mu divák snadno uvěří. S lehkostí se Vojtěch Blahuta pohybuje na hranici mezi jinakostí a akceptovatelnou normou. Jistě, hodně k tomu napomáhá i klukovský vzhled a nevinnost, která z něj číší, ale nebylo by to nic, kdyby do své role nevložit maximum. A v tomto případě se ono úsilí rozhodně vyplatilo. Blahuta působí přirozeně v nepřirozeném myšlení nemocného chlapce a v roli, kterou ztvárňuje. Ať už se jedná o přemrštěné reakce na doteky, v povídání o matematické a hvězdách nebo v komunikaci s okolím, jeho Christopher v detailech i v celku nasazuje vysokou latku.

Samozřejmě, hlavní postava potřebuje k svému příběhu i ostatní aktéry, kteří příběh dokreslí a rozvinou. Učitelka Siobhan v podání Hany Holišové nabízí jak chápavou a naslouchající duši, tak i průvodkyni světem myšlení Christophera. Holišová předčítá zápisky z Christopherova deníku a zároveň jako by jeho hlasem promlouvala k divákovi. Tato forma ještě lépe propojuje diváka s od-

lišným vnímáním světa podle Christophera. Igor Ondříček jako Christopherův otec jasně a striktně naznačuje, jak těžké je soužití s duševně nemocným dítětem, které milujeme a přitom nechápeme zároveň, protože klasická rodičovská láska zde jen těžko může najít své naplnění. Alena Antalová ztvárňující Christopherovu matku v inscenaci zase odkrývá bolestné tabu, kdy matka nevydrží tlak při výchově postiženého dítěte. Její zoufalá emotivita je ve svém podání namístě.

Pochválit však ještě musíme neuvěřitelné nasazení herců ve vedlejších rolích, kteří takřka „neslezou“ z pódia. Časté výměny převleků i rolí vhodně podtrhávají (zde žádoucí) hektičnost děje.

Zajímavosti

Herci MdB před zkoušením svých rolí navštívili sdružení APLA v Brně, které pomáhá lidem s poruchou autistického spektra. Podle jejich slov jim návštěva a setkání s lidmi trpícími autismem pomohly při jejich práci.

Inscenace *Podivný případ se psem* kombinuje detektivní prvky s hledáním vlastních kořenů

a uplatnění v životě. Svým způsobem odkrývá témata, o kterých se v naší společnosti zrovna moc nemluví, a přitom tak činí s laskavým humorem a nadsázkou skrz leckdy až cynický projev hlavní postavy. Přesto divák může odejít pobavený a přitom začít nahlížet na svět jinými očima. A o to možná nejen v tomto případě jde.

*Kateřina Šebelová,
www.velkaepocha.sk, 9. 12. 2013*

DIVADELNÍ DETEKTIVKA S AUTISTOU ZÁŘÍ

Režisér Mikoláš Tyc si pro hlavní roli autistického pubescenta Christophera vybral typově i herecky skvělého Vojtěcha Blahutu. Hlavní představitel nese totiž na svých bedrech podstatnou část vyznění dramatu, v němž Christopher při pátrání po tom, kdo zabil psa paní Shearsově, zjistí daleko závažnější věci o své rodině.

Blahuta svou postavu obdařil nejen chlapečkou opravdovostí, ale především citlivě a uvěřitelně ztvárnil jeho duševní nemoc. Díky němu do sebe všechny klady inscenace zapadly opravdu působivě.

*Jana Soukupová,
MF Dnes, 5. 12. 2013*

VŠEMOCNÝ KROTT

Pražské režisérce Haně Burešové již roky připadá čest svou inscenací zahajovat sezónu Městského divadla Brno. Nyní v tandemu se svým manželem, dramaturgem Štěpánem Otčenáškem, nabídla *Všemocného pana Krotta – Rekviem za nesmrtelného* z pera šestaosmdesátiletého Martina Walsera, jednoho z nejvýznamnějších představitelů německé poválečné literatury.

Nejkvalitnější složkou brněnského nastudování jsou skvělé herecké výkony, jejichž společným jmenovatelem je satirický škleb. Snad nejtrefnější mírou nadsázky profiluje Mafaldu, Krottovu švagrovou, Lucie Zedníčková. Krok s ní bezpečně drží Irena Konvalinová jako Elfička, Krottova žena. Pana Krotta, jenž se ve své bezbřehé nabubřelosti může srovnávat pouze s Bohem, vytváří Jan Mazák, přičemž zrůdnost své postavy zdárně sráží dědkovskou žoviálností. Z dalších

aktérů připomeňme ještě alespoň Michala Iseníka v roli Ludvíka, číšníka, který se synem a manželkou pečuje o Krottovu rodinu upoutanou na invalidní vozík, a Viktora Skálu ve dvojroli Selzhammera a Stricka.

*Vladimír Čech,
Týdeník Rozhlas, 10. 12. 2013*

Pokračování na str. 32

3. LEDNA 2013

PREMIÉRA PAPEŽKA INGOLSTADT

DIVADELNÍ ŘEDITEL MÁ DVOJE VÁNOCE. SE SOUBOREM PRVNÍ A DRUHÉ DOMA.

Vánoce a především Štědrý večer považuje za jeden z nejkrásnějších dnů v roce i ředitel režisér a autor Městského divadla v Brně, které patří díky své muzikálové škole k jedné z neznámějších mimopražských scén v zemi. Vánoce vlastně slaví nadvakrát, protože dárečky si dávají s kolegy v divadle už dopředu. Ovšem ty pravé vánoční svátky považuje téměř za dny posvátné, kdy je pro něj soukromí nade vše.

Vánoční svátky mám v sobě vepsány tím nejkrásnějším písmem. Netvrdím, že je to „středobod“ celého roku – každý den má svou poezii a je vzácný sám o sobě. Ovšem Vánoce... to není jen tak běžný čas. Je posvěcen oslavou vzniku nového života a je pro mě plně koncentrován na dítě – na děti. Vždyť pro jejich nádherně čisté duše jsou Vánoce – Ježíšek – Rodina vskutku posvátnou událostí.

U nás doma se snažím mít všechno předpřipraveno tak, abychom si o Štědrém dnu mohli jenom užívat. Hlavní událostí dne je pro nás výlet do lesa. Užíváme si přírodu, jejího kouzelného klidu, její nádherné převahe nade vším tím lidským pomíjivým. Máme vedle sebe už třetí generaci anglických kokršpanělů v podobě fenečky zvláštní barvy black and tan. Vlastně tak celý život žijeme s jedním psem, i když má různá jména. A není to jenom ona, kdo nás láká do lesa. Ta naše dlouhá procházka nám umožňuje zastavit se v čase, popřemýšlet, pocítit moc, která nás přesahuje...

Jo a taky pečeme vánočku a máme kapra a bramborový salát a rybí polévku a kapří šupiny, (ty ne k jídlu), a zpíváme za doprovodu někdy domácích varhan a jindy fléten koledy a dárek necháváme rozdávat tím nejmladším členem rodiny. A hlavně jsme spolu a užíváme si toho – nic více a nic méně. Jsou to prostě naše svátky.

Jak bude vypadat konec roku v Městském divadle? Je to pro soubor povinnost, nebo se herci také dokážou bavit společně s publikem? A když „spadne opona“, existuje i nějaké nevěřejné loučení se starým rokem, poděkování, či dárečky, které si divadelníci, často pověřiví dávají mezi sebou?

Jsou na světě divadla, kdy herci v kostýmech obsluhují své silvestrovské publikum. Nerozumím tomu. Naše „služba“ má své jasné mantinely a my v divadle navíc víme velmi dobře, že jsme poslední výspou aristokracie ve společnosti, kde je „kupčení“ tou hlavní modlou. Někteří naši kolegové chodívají s láskou zpívat o Štědrém dnu do brněnských kostelů a na Silvestra hrajeme pro

své publikum stejně jako o sobotách a nedělích, kteréžto dny jsou dny pro jiné dny volnými. Ne pro nás. My budeme hrát divadlo tehdy, kdy to bude dávat smysl...

Městské divadlo se zapsalo „brněnskou muzikálovou školou s vlastní autorskou tvorbou.“ Objeví se z ní něco i na scéně příští rok?

Jasně! Po *Pekle* a *Očistci* přijde *Ráj*. Bude zvláštní, provokativní a moc se na něj se Zdenkem Mertou těšíme! A stejně tak se těšíme na všechny naše diváky. A myslím, že jim můžeme slíbit minimálně stejnou kvalitu, na jakou byli zvyklí z loňska a všech těch předcházejících let i v roce, který má čtyřku na konci. A na rozdíl od všech těch pesimistů si myslím, že bude přece jen líp. A dobré divadlo k tomu jistě přispěje. Třeba právě tím *Rájem*...

Stanislav Moša je optimistou a věří, že příští rok bude lepší než ten letošní.

*Text: Miroslav Homola,
Foto: archiv divadla*

DESIGNED
TO PERFORM

:) dbáme o váš zrak

sagitta®

www.sagitta.eu

JAGUAR EYEWEAR

JAGUAR

WILLY RUSSELL
POKREVNÍ BRATŘI

OSUDOVÝ A MAGICKÝ MUZIKÁL

REŽIE STANISLAV MOŠA

28. ÚNORA 2014

DERNIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Letos v lednu uplynulo od smrti pana doktora Čechova 110 roků. Ale přitažlivost jeho dramatického díla neslabne, naopak vzrůstá. Spolu se Shakespearlem platí dnes za daleko nejčastěji inscenovaného autora vůbec. V čem je to Čechovovo «tajemství» nesmrtnosti? Snad v tom, že Čechov «znal pravdu, která je mnohem hlubší než pravda společenská», jak napsal Jovan Hristić: že totiž ten lepší život, po kterém my lidé neustále toužíme, ve skutečnosti ani nemůže existovat; «že se společenské podmínky mohou sebevíc zlepšovat, a přesto budou na světě vždycky lidé, jejichž naděje zůstanou nesplněny, ambice neuskutečňeny, lidé, kteří se budou zoufale zamilovávat do žen, jež je nemilují, kteří nebudou umět využívat příležitosti, jež se jim nabízejí, kteří budou mít raději neúčinnou krásu než užitek a zisk, lidé, kteří – zkrátka – budou nešťastní z důvodů, jež nedokáže odstranit žádná společnost prostě proto, že ty důvody nejsou sociální, nýbrž existenciální».

Strýček Váňa se v divadle na Lidické ulici nehrál plně půlstoletí. Je načase se k němu vrátit. Tento dramatický skvost nás přenese na zapadlou venkovskou usedlost, kam před nějakým časem přijel penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou chotí Jelenou. Na statku hospodaří Ivan Vojnickij (strýček Váňa), bratr zemřelé profesorovy dřívější ženy, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Příjezd honorace z města, zvláště pak vpád oslnivé krásy do všední každodennosti nejenže obrátí zaběhnutý chod hospodářství vzhůru nohama, ale i rozruší po léta ustálené vztahy. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval pro Vojnického idolem; ve víře v profesorovy schopnosti na něho

Anton Pavlovič Čechov

Váňa dlouhá léta dřel, vydržoval ho a přitom se zřekl vlastních ambicí. Náhle se mu otevrou oči, náhle se mu zdá, že profesor je jen nadutá vědecká nula, sobecký nýmand, parazit. Jako by se Váňovi zhroutil celý svět: už nemá proč žít. Miluje sice Jelenu, ale Jelena jeho lásku odmítá. Jeleně se líbí doktor Astrov. Jenže Astrova už dávno miluje Soňa. Avšak Astrov, zdrchaný lopotou venkovského lékaře, miluje lesy a vodku a zatouží zmocnit se lada Jeleny. Jenomže Jelenu má profesor. A profesor by statek,

který mu neříká pane, nejradši prodal, aby zaplacen mohl žít všude jinde, jen ne tady v Zapadákově. A tak se «rozhněvaný dobrý muž» Váňa chopí revolveru, aby... Inu, souboj vášní, žárlivých averzí, předsudků, sebeklamů, rozbitých iluzí, nenaplněných nadějí a neopětovaných lásek: nadmíru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu Homo sapiens. Hru plnou humoru a hořkosti napsal doktor Čechov před sto sedmácti lety, ale to trápení, ty trapnosti a směšnosti čechovovských postav nám nejsou vůbec vzdálené.

Po krásné a úspěšné inscenaci Čechovových *Tří sester* chopil se režie *Strýčka Váni* opětovně **Stanislav Moša**. Znovu se obklopil osvědčenými spolupracovníky – **Emilem Konečným** (scénografie), **Andreou Kučerovou** (kostýmy), **Zdenkem Mertou** (hudba) a **Jiřím Závěšem** (dramaturgie). Hereckými úlohami pověřil **Viktora Skálu** (Vojnickij), **Petra Štěpána** (Astrov), **Ivanu Vaňkovou** (Jelena), **Zdeňka Junáka** (Serebrjakov), **Lenku Janíkovou** a **Svetlanu Janotovou** (Soňa), **Jana Mazáka** (Tělegin), **Miroslavu Kolářovou** (Vojnická), **Evu Jelínkovou** (chůva Marina), **Patrika Bořeckého** (Sluha) a **Jaroslava Záděru** (Dřevorubec).

Premiéra: 8. a 9. února 2014 na Činoherní scéně MdB.

-jz-

Během slavnostního večera předávání Cen Křídla proběhl také křest divadelní ročenky.

Svoji pouť jevištěm Hudební scény zakončila chůva Mary Poppins.

S milovanou Mary se přišly rozloučit děti i do zákulisí.

Nechyběly ani holčičky Alenky Antalové.

Výtvarníci Petr Hloušek a David Benson při práci na scéně muzikálu Mladý Frankenstein.

Petr Hloušek a Dalibor Černák s Martinem Havelkou v zákulisí.

Kostýmy pro tento muzikál navrhla Veronika Hindle.

LISTOVÁNÍ

Na posledních úpravách hrbu Igora z muzikálu Mladý Frankenstein se podílel i režisér Petr Gazdík.

Ohnivě efekty muzikálu svěřil režisér ohňostrůjci Ivanu Martínkovi.

Žádná z hlavních zkoušek se neobešla bez společné meditace.

O vzniku muzikálu Mladý Frankenstein novináře na tiskovce dokonale informovala dramaturgyně Klára Latzková.

Stalo se již pravidlem, že premiéra je provázena ochutnávkou vín vinařství Vajbar z Kobylí.

S oblíbeným dirigentem a aranžérem Igorem Vavrdou, který zesnul ve svých 65 letech...

... se přišli do prostor Hudební scény rozloučit jeho kolegové.

Principál a režisér Stanislav Moša připravuje pro naši Činoherní scénu klasiku – Strýčka Váňu.

Foto: JEF Kratochvíl a Tino Kratochvíl

PARTNEŘI DIVADLA

AQUAdem s.r.o.

e-on

KALÁB

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

deník

DOKOŘÁN ÚNOR 2014
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

191. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 1. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

Hudba

foto: jeř Kratochvíl

POKREVNÍ BRATŘI

25. – 28. února 2014
na Hudební scéně
muzikál sezóny 2011/2012

Křehký muzikál o osudu rozdělených dvojčat zvolili diváci MdB v anketě Křídla 2011/2012 nejoblíbenější inscenací uplynulé sezóny. *Pokrevní bratři* jsou milým a úsměvným ohlédnutím za naším dětstvím a dospíváním, ale také sociální kritikou nelítostné společnosti, příběhem s magickou atmosférou a vpravdě jedinečnou hudbou. V hlavních rolích excelují Hana Holíšová nebo Markéta Sedláčková, Aleš Slanina nebo Dušan Vítázek a Lukáš Janota nebo Jiří Mach.

Člen orchestru Městského divadla Brno (bicí). Foto: jeř Kratochvíl

Stanislav Pliska